

A kihallgató szoba most jóval nagyobbnak tűnt, mint eddig. Nem mintha történt volna változás. A székek ugyanott álltak. A falak ugyanolyan sötétek és ridegek voltak. Mégis áradt valamiféle melegség a helyiségből. Vagy csak Jessica változott sokat az elmúlt hetekben. Azóta, hogy először itt ült a szíjas székben, sok minden ment keresztül. Az első alkalommal még falevelek kopogtattak az ablakokon, most meg már a jég takarja el a kilátást. Jessica nem is számolta, hogy hányszor ült már itt – szemben Theoval.

Először a túlélésért küzdött. Aztán a szabályok ellen. Végül a saját határait feszegette. Theo számos próbának vetette alá. Legtöbbször erőn felül teljesített, hiszen nem akart támadófelületet adni. Másrészt élvezte is, hogy Theo nem tud fogást találni rajta. Bár a próbák hétről hétre durvultak – nemcsak testileg, de lelkileg is egyre kimerítőbbé váltak, ő mégis erős próbált maradni. Pedig éppen, hogy csak magához tért a „Gyengélkedőben”, Theo már másnap próba elé állította.

Aznap korán reggel bakancskoppanásokra ébredt. Majd a szokásos ajtókicsapódás, és már ott is temet az ágya mellett Theo – az igazi tiszti arcával.

- Felkelni, azonnal! – szólt határozottan. – Két perced van elkészülni.

Jessica nem válaszolt. Még teljesen ki volt merülve. A gyógyszerektől alig látott. A sok ágyban eltöltött nap után lábra is nehezen tudott állni. Amikor végre talpon volt, akkor egy pillanatra elsötétül körülötte a világ, és egy villanás: 809. Ez a szám egy ideje már újra és újra felbukkant. Mint egy árnyék, ami mindig ott lapult a tudata peremén. Egy dologban viszont már biztos volt – a számnak köze van Theohoz.

A folyosóra csend telepedett, ahogy átsétáltak rajta. A levegőben valami megváltozott. Mintha mindenki félne egy kicsit. A legtöbb nő sok időt nem szokott itt tölteni. Inkább fejet hajtának az Intézmény elvárásainak, és ezáltal hamar kiszabadulnak. Jessica más volt, emiatt meg volt a híre a bentlakók körében. Tudták, hogy milyen nagy ellenállást mutat. Egyfajta reményszimbólumként néztek fel rá – ő volt a lány, aki mindent megváltoztathat. Ezzel pedig az Intézményben dolgozók is tisztában voltak.

Pár perc múlva már a gyakorlótér rideg gumipadlóján állt. Az izzadságszagtól bűzlött a terem minden pontja. A neonfények vakítóan verődtek bele Jessica szemébe. Theo ott magasodott mellette és stopperórával a kezében. Az arcán nem látszódott semmi, teljesen zárt volt.

Jessica gyomrában különös fájdalom égett – a gyógyszerek még marták belülről, de nem csak azok okozták a tomboló fájdalmat. Tisztek sorakoztak vigyázzállásban az egyik fal mentén.

Katonásan, kimérten, rezzenéstelenül, mint a jól elrendezett gépek. Egyszerre nyújtottak félelmet és gyomorforgató látványt. Jessica csak Robot és Bobot ismerte fel a sorból, a többieket még most látta először.

Theo egy pillanatra odalépett az egyik fiatal tiszthez. Súgott valamit a fülébe, majd visszasétált Jessica mellé. A tiszttel jegyzetelni kezdett, mindenki más mereven figyelt.

- Akkor kezdhethünk. – jelentette ki Theo. – Te következel, Jessica. – a hangja úgy robbant Jess fülében, mint egy bomba. *Theo ismételten a nevén szólította.*

A teste lemerevedett, ahogyan a szavak elértek a tudatáig. Tudta, hogy egy újabb játszma vár rá. Hiába a sok egyenruhás – ez csak kettőjükéről szól.

Szemben, a másik fal mentén egy akadálypálya magasodott – keskeny pallók, plafonról lelógó kötelek, alacsony mászók, és egy, a földbe vájt gödör, amit vízzel töltöttek fel. A legvégén egy szalaggal kifeszített célvonal. Theo bekapcsolta a stoppert, és kiállt a pálya szélére.

- Fél perced lesz, hogy végigcsináld. Ha valahol leesel, akkor előről kezded. Az idő viszont pörögni fog tovább.

- Mi lesz, ha nem tudom időn belül teljesíteni? – kérdezte Jessica.

- Majd megtudod, ha odajutunk. – mosolya pengeként vágott vissza. – Csak nem félsz?

Jessica jobbnak látta, ha nem válaszol. Csendben figyelte Theo önelégült vigyorát. Nem merte bevallani, hogy fél – pedig ez volt a helyzet. Mintha egész testét jeges vízzel öntötték volna le, aztán elvárták volna tőle, hogy végigrohanjon egy izzó fémből épített pályán. Nem engedhette, hogy a félelmei eluralkodjanak rajta. Egy lépéssel a startvonal mögé állt.

- Felkészültél? – kérdezte Theo, bár nem várta meg a választ. – Indulás. – kiáltotta.

Jessica remegő lábakkal felfutott az első pallóra, ami rögtön megbillent. A talpa alatt minden lépés után ingott a deszka, de a kezei kitartásával próbálta kiegyensúlyozni. A homlokáról lassan verejték csurgott az arcába, de nem törődött vele. Tovább haladt az indaként felkötött kötelekhez. Egy pillanatra megállt előttük, próbált mély levegőt venni, majd felugrott. Szorosan magához húzta, és az egyikről a másikra így mászott át. Minden egyes fogás bőrt tépett fel a tenyeréről, de észre sem vette. Már menetelt a következő akadály felé, ami egy sáros kúszó volt. A sár alatt rejtett kavicsok hevertek, melyek felsértették a könyökét és a térdét. Egy pillanatra felszisszent, de nem állt meg. A szája a kúszás végére megtelt sárral. A ruhájában is

beleragadt, ami plusz súlyt rakott rá, de nem foglalkozott vele. A teste csak hajtotta előre, és csak a cél lebegett a szeme előtt. A vízzel teli gödörnél már meg sem állt – csak ugrott. A hideg víz úgy égette a testén lévő sebeket, mintha tűzbe tette volna bele a kezét, lábát. A ruhája lassan hozzátapadt a bőréhez, és a mozgása lelassult, de a karjai segítségével hamar átjutott. Kiszállás közben kétszer is megcsúszott. A sár miatt még csúszós volt a tenyere. Amiből addigra már bőven folyt is a vér, de ez sem érdekelte. Valahogy sikerült kitolni magát a gödörből. Az utolsó lépések nehezek voltak, de megtette őket. Szinte átesett a célvonalon.

Theo leállította a stopper, majd hosszasan nézte rajta az időt. Az arcán nem látszódott sem elismerés, sem csalódottság.

- 26,11 másodperc. – közölte.

Jessica letérdelt. A levegőt úgy próbálta nyelni, mintha magától nem jutna el a tüdejéig. A szeméből könny folyt végig az arcán. Amikor le akarta törölni, akkor vette csak igazán észre a tenyerében felgyülemelő vért. Megcsinálta időn belül a pályát, mégis olyan volt, mint aki kudarcot vallott.

Rob odasétált Theo mellé, és halkán odaszólt neki.

- Túl jó a csaj. – hangja érdes és mély volt. – Neked meg kattog az órád. – mondta, és a szeme sarkából fürkészte Theo arcát.

Sokáig nem mozdult meg senki. A levegő feszültséggel telt meg. Mindenki várta Theo parancsát, de ő nem szólt. Csak nézte Jessicát, aki legyőzött mindent, amit eddig elé tettek. Akinek az akaratereje veszélyesebb volt, mint egy terrortámadás. Theo lassan zsebre vágta a stoppert, majd a tisztek elé lépett. Szó nélkül elvette a jegyzetfüzetet attól, aki a próbát dokumentálta. Majd csak annyit szólt:

- Távozhattok.

Jessica egyre nehezebben tartotta nyitva a szemét. Lassan úgy érezte, mintha nem lenne ura a saját testének. Hallotta a tisztek susmogását, de már nem értett semmit. Hirtelen elsötétül minden, és nem maradt más csak a csend.

Neonfényvel borított folyosók, hideg, kemény padlók. Az Intézménynek tűnik, de egy kicsit mégis más. Nincs feszültség, nincs félelem. Helyette nyugalom telepedett a helyre.

Jessica nem érzi a talpa alatt a talajt, de mégis halad. Mintha csak a semmiben lebegne, akár egy angyal. A folyosó legvégén egy ajtó tárul ki előtte. Meleg, sárgás fény szűrődik onnan kifelé. Mögötte egy otthonos szoba van: egy könyvespolc, egy kanapé, egy íróasztal és egy kis hűtőszekrény. A helyiség közepén Theo áll. Egyenruhában van, de mégsem parancsol. Mintha körülölelné egy láthatatlan üvegburok. Egy pillanatra mássá is válik az öltözete. A kék felső és farmernadrág, amit már korábban is látott az álmaiban rajta. Jessica ösztönösen közelebb megy hozzá.

Theo elfordul. Nem szól. Csak rezzenéstelenül áll az ablakban. Fél, hogy Jessica a valódi arcát láthatja meg. Most túlságosan is sebezhető. De tisztként ezt nem engedheti meg magának. Jessica habozik egy pillanatra, majd óvatosan a kezét nyújtja. Theo azonban nem fogadja el. Egy gyors, határozott mozdulattal arrébb lökni. Jessica távolodni kezd a szobától. Hátrafelé sodródik, mintha valami láthatatlan erő tolná kifelé. Az ajtó hangtalanul csukódik be előtte. És nem marad más a szeme előtt csak egy vastagon szedett, aranyszínűre festett szám: 809. Jessica megérintené, de egy szempillantás alatt minden elsötétül.